

Og aller størst er kjærligheten

Dette er en bok om kjærlighet, intens kjærlighet. Forbudi kjærlighet.

Thomas Christensen (29) er en normal, norsk fyr, rimelig oppdatert, liberal, positivt innstilt til integrering, men temmelig interesseløs. Han er utdannet gymnaslektor (med allusjoner til Dag Solstads gymnaslærer Pedersen, en roman Thomas er besatt av), men sørgelig mislykket etter fire år i videregående. Uthrent. Nå selger han telefoner.

Han er smått velstående etter en arv fra sine avdøde lektorforeldre og leiligheten i Kirkeveien i Oslo, litt vestkant, der han har tilbrakt hele livet.

Thomas treffer Nura (27) ved en tilfeldighet. Raskt blir det til en besettende forelskelse.

Nura har irakiske foreldre med oppvekst i Drammen med tre brødre. Hun betegner seg som verdslig muslim. Hun er utdannet operasjonssykepleier og har egen leilighet på Sagene.

«Men han forsto i en slags døsigheit at hun ikke lystret familien sin og religionens mange regler», reflekterer Thomas.

Han er positiv til integrering, men skjønner ikke helt begrepets omfang: «Han følte ikke at integrering traff ham skikkelig, traff noe hos ham, noe viktig. Men kjærligheten kjente han. Og det kunne da ikke finnes noen bedre integrering enn når to mennesker ville ha hverandre og dele livet med hverandre.»

Men Thomas kjenner en uro, en slags abstrakt trussel, at de beveger seg inn i farlig terreng.

Midtveis i romanen blir det et taktskifte. Nuras eldste bror oppsøker henne på kafé og kaller henne hore, at forholdet må opphøre, og hun trues på livet.

Den udefinerte uroen utvikler seg til panikk, angst, paranoide

forestillinger, som dypt preger hverdagen.

Før de nærmest flykter til en østfoldsk innlandsbygd når feriekene inntreffer. De telter på ei liten øy som Thomas og AKP-faren har vært på flere ganger i oppveksten.

Men angsten og opprørtheten preger de late sommerdagene. Og det ender med forferdelse.

Tro håp og kjærlighet, og størst er kjærligheten, predikerer Bibelen. Koranen, derimot, setter begrensninger. Muslimske menn kan fritt gifte seg med kvinner fra Bokens folk, nemlig jøddinner og kristne kvinner. Den samme friheten har ikke muslimske kvinner. De må holde seg til muslimske menn.

Det er denne problemstillingen Tore Stubberud drøfter i romanen. Friheten til selv å velge kjærligheten. Dette har vært en påvirkningskraft i vest siden renessanse, opplysningstid og modernitet - en kraft basert på individualitet og frihet.

Temaer som dette er nærmest tabuisert i skjønnlitteraturen. Stubberud viser derfor mot, kunstnerisk mot, i en velkomponert og rystende roman.

Anmeldt av Kjell Eriksson

• BOK

Tore Stubberud:
Kjærlighet i
integreringstidsalder
Roman
173 sider
Aschehoug Forlag